

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Смолян, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Тоничка Д. Кисьова

Членове: Мария Ан. Славчева
Любен Д. ХаджиИ.

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Тоничка Д. Кисьова Въззивно гражданско дело № 20235400500500 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 313/28.07.2023г., постановено по гр.д.№ 45/2022г. по описа на Районен съд-Смолян е осъден А. И. Г., с ЕГН *****, с адрес гр.Пл., ул.“П. Ст.” № 095А, да заплати на Д. К. Х., с ЕГН *****, с адрес гр.Д., ул.“Л. Д.” №33, на основание чл.55, ал.1, предл.първо от ЗЗД сумата в размер на 8 125 лева, платена без основание, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска 20.01.2022г. до окончателното ѝ изплащане. Осъден е А. И. Г., с ЕГН *****, с адрес гр.Пл., ул.“П. Ст.” № 095А, да заплати на Д. К. Х., с ЕГН *****, с адрес гр.Д., ул.“Л. Д.” №33 направените съдебни разноски в размер общо в размер на 1 451,50 лева.

Решението е обжалвано в срок с въззивна жалба с вх.№ 5279/29.08.2023г. от А. И. Г. чрез пълномощника му адв.М. Г. с оплаквания за неправилност, поради противоречие с материалния закон, съществено нарушаване на процесуалните правила и необоснованост. Излагат е доводи, че районният съд е счел за неотнормими и без правно значение за спора редица обстоятелства, а именно: че платените от Хаджийски суми на 10.11 и 19.11.2017 г. не изхождат от него, а от „Протектор БГ“ ЕООД, според неговите изявления, а според ответника – от лицето Здр. Ст.; че видно от процесната разписка, сумите са платени за извършване на строително-ремонтни дейности, описани детайлно; че самото естество на документа, начинът на формиране на стойността на услугите и начинът на плащане не предполагат това да са трудови възнаграждения; че дължимите на ответника и другите работници трудови възнаграждения са напълно различни от процесната сума; че по отношение на „Протектор БГ“ЕООД е налице влязло в сила съдебно решение за недължимост на сумата от страна на Г.. Твърди се още, че съдът е направил избиращ и

повърхностен прочит на доказателства, кредитирал е селективно част от тях, като е достигнал до неправилния извод за основателност на претенцията. Сочи се, че ищецът не е доказал в условията на пълно и главно доказване обстоятелството, че именно той е предал на ответника процесната сума, като позовава на показанията на свидетелите Ил. и Щ.; Твърди се, че показанията на Здр. Ст. в това отношение са противоположни, като от това обстоятелство не може да бъде направен извод, че именно Х. е предал сумата. Твърди се, че след като двете изписвания на процесната разписка на различни страници, не може да се счита, че те съставляват един документ. Сочи се, че сумата от 8 125 лева не е изхождала от патримониума на ищеца, дори и да се приеме, че е била предадена от него, а от патримониума на „Протектор БГ“ ЕООД, спрямо което дружество с влязло в сила решение е прието, че ответникът не дължи процесната сума на това дружество. Твърди се също, че по съществото си обжалваното решение пререшава спора между дружеството и Г.. Съдът не е коментирал доводите във връзка с това съдебно решение, а в същото време е извел „абсурдния“ извод, че делата за неплатени възнаграждения представляват доказателство за неизплатени суми към другите работници от Г., като в тази връзка с сочат показанията на свидетелите Ил. и Щ., че дължимата им част от процесната сума им е изплатена от ответника, както и че процесната сума е била договорена за описаните в разписката дейности отделно и независимо от дължимите трудови възнаграждения. Сочи се, че съдът е направил произволни констатации, тъй като не е изследвал въпроса какви суми се дължат на тези работници, но е направил извод за „непълно“ изплащане от Г., при условие, че ведомостите за заплати на дружеството са обект на изследване от СИЕ. Излагат се доводи, че е следвало да бъде изследван въпроса защо е отхвърлен иска на дружеството, след като релевантните за основателността му обстоятелства са същите като в настоящия спор. Сочи се още, че районният съд не е съобразил, че според заключението на СИЕ Х. е отчел на дружеството предадената му сума, с което отчитане неговата сметка „подотчетни лица“ е равнена – т.е. не отговарят на истината твърденията му, че поради липса на отчетен документ той се е явявал задължен към дружеството. Внесена от него сума на 02.08.2021 г. не е имала счетоводно основание, независимо от отправената до него покана от дружеството. Излагат се твърдения и за допуснати нарушение на процесуалните правила, тъй като районният съд е дал неправилна квалификация на спорното право и се е произнесъл нередовна искова молба. Не е изпълнил и задълженията си по чл. 146 ал. 1 и ал. 2 от ГПК, тъй като докладът по делото е несистематичен, без изрично посочване на правната квалификация, и без посочване на правата и обстоятелствата, които се признават и тези, които не се нуждаят от доказване, не е указано на страните за кои от твърдените факти не сочат доказателства. Не са обсъдени и доводите, твърденията и възраженията на ответната страна, а съдът е подхождал предубедено и не е тълкувал обективно и всестранно доказателствата. Съдът е допуснал чрез гласни доказателства

да бъде доказвано плащането на трудови възнаграждения – свид. Б., като не е налице хипотезата на чл. 165 от ГПК. Относно нарушението на материалния закон и предвид изискванията на чл. 55 ал. 1 предложение първо от ЗЗД се твърди, че в случая не е налице изначална липса на основание за даване на сумата, каквито са разясненията в ППВС 1/1979 г. По същество се сочи, че твърденията на ищеца, че не е разполагал с отчетен документ се опровергава от заключението на СИЕ. Твърди се, че показанията на свидетелите Ил. и Щ. не са оборени нито по отношение на предаване на сумите, нито по отношение на основанието за плащане на същите на Г.. От приложените съдебни решения е видно, че дружеството е било осъдено да заплати по делата за трудови възнаграждения сумата в обща размер от 1 181, 56 лева неплатени възнаграждения за месец октомври 2017 г. – т.е.

сумата, претендирана от дружеството в размер на 8 125 лева не произтича от негово обедняване. Плащането на сумата от ищеца на дружеството е лишено от смисъл и логика, при условие, че сумата е отчетена още през 2017 г. Моли да бъде отменено обжалваното решение и вместо него се постанови решение, с което исковата претенция да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендират се разноси по делото за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263,ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба с вх.№ 5676/20.09.2023г. от въззиваемия Д. К. Х. чрез пълномощника му адв. Ел. Р., с който се оспорва същата като неоснователна. Излагат се доводи, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Твърди се, че спорът се свежда до отговора на въпроса дали има получени пари и дали има правно основание за получаването им. Ответникът признава получаването на процесната сума, но оспорва да я е получил от ищеца, като не доказва твърдението си да е получил сумата от лицето Здр. Ст.. Сочи, че ищецът държи оригинала на разписката, което е доказателство за плащането на сумата от негова страна, а и свидетелите установяват този факт. Относно спорния въпрос има ли правно основание за получаване на сумата, липсват дори твърдение от страна на ответника, още по-малко са ангажирани доказателства за това. Твърди се, че със сила на присъдено нещо е установено, че сумата не е платена от работодателя на Г., не е призната за плащане на работни заплати и изобщо е отречена каквато и да е правна връзка между плащането на тази сума и „Протектор БГ“ ЕООД. Сочи се, че е безспорно установено, че ищецът не е бил в състояние да отчете плащането на сумата като заплати на Г. и неговата бригадата, след като по силата на съдебни решения е отречено получаването на сумата от Г. да има връзка с работни заплати или други плащания от дружеството. Твърди се, че няма никакво основание за получаването на сумата от Г. и е абсолютно произволно и нямащо нищо общо със заключението на вещото лице, позоваването във въззивната жалба на СИЕ. Твърди се, че оплакванията във въззивната жалба за допуснати процесуални нарушения са неоснователни. Претендират се разноси за въззивна инстанция.

В съдебно заседание жалбоподателят А. И. Г., редовно призован, чрез пълномощника си адв. М. Г. поддържа жалбата си.

Въззиваемият Д. К. Х., редовно призован, чрез пълномощника си адв. Ел. Р. оспорва жалбата.

Смолянският окръжен съд, като взе предвид оплакванията във въззивната жалба, възраженията в отговора и след преценка на събраните по делото доказателства, счита, че въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение, преценено по реда на чл.269 от ГПК е валидно, допустимо и правилно като резултат, но с друга правна квалификация по чл.59 от ЗЗД по следните съображения:

Районният съд е приел, че е сезиран с предявен от Д. К. Х. срещу А. И. Г. иск с правно основание чл.55,ал.1,предл.1 от ЗЗД да бъде осъден ответника Г. да заплати на ищеца Х. сумата от 8125 лева, платена без основание, с която ответникът се е обогатил неоснователно, ведно със законната лихва считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 118 лева, представляваща направени разноси за обезпечаване на вземането по настоящия иск.

Ищецът е поддържал твърдения, че с ответника са работили в „Прокетор БГ“ ЕООД, като

ответникът е бил строителен работник на обект „Военен блок“ гр.Д., а ответникът е работил като технически ръководител на същия обект и бил натоварен от дружеството с извършване на плащания на работниците на обекта. В изпълнение на тези си задължения същият заплатил лично на ответника на два пъти съответно на 10.11.2017г. сума от 5 125 лева и на 19.11.2017г.сума в размер на 3000 лева, или общо 8 125 лева, за получаването на която сума ответникът се е подписал лично. С получената сума ответникът е следвало да изплати на наетите в дружеството строителни работници от неговата бригада - Н. Ил., Г. Т., Н. Щ. и на себе си трудово възнаграждение за извършената от всички тях работа за обекта “Военен блок“ гр. Д. за месец октомври и месец ноември 2017 година, но ищецът твърди, че ответникът не е направил това, с оглед на което посочените лица са завели срещу „Протектор БГ“ ЕООД искове за изплащане на трудови възнаграждения за м.октомври и ноември 2017г.,по които дружеството е било осъдено да плати още веднъж предадените на ответника суми за трудови възнаграждения. Дружеството е завело иск срещу ответника Г. за връщане на дадената му сума от 8 125 лева, но искът е бил отхвърлен поради недоказаност на обстоятелството, че дадената от Д. Х. на Г. сума е била на „Протектор БГ“ ЕООД. След отхвърлянето на иска дружеството е отправило покана до Д. Х. за връщане на дадената му сума от 8 125 лева, която дружеството е загубило от патримониума си, в 7-дневен срок. Ищецът твърди, че тъй като не е разполагал с разходно-оправдателни документи за получената от дружеството сума и с цел да избегне воденето на съдебни дела с приходен касов ордер № 7/14.09.2021г. е внесъл в касата на дружеството посочената сума. Ищецът е отправил покана до ответника Г. да му върне сумата от 8125 лева, с която се е обогатил, но ответникът е отказал, което обосновава правния му интерес.

В отговора на исковата молба и в съдебно заседание ответникът признава, че е работил като строителен работник в „Протектор БГ“ ЕООД в периода м.октомври-декември 2017г. на обект „Военен блок“ в гр.Д. и че технически ръководител на обекта е бил ищецът Д. Х..Признава също, че е получил сумата от общо 8125 лева от ищеца по представеното писмената разписка, но твърди че тази сума не представлява платени трудови възнаграждения за бригадата му, а плащания за извършени и предстоящи СМР от бригадата му от посочените по-горе лица въз основа на устен договор с лицето Здр. Ст. за извършени допълнителни СМР извън задълженията им по трудовите договори с „Протектор БГ“ и извън работното им време, тъй като Здр. Ст., който посещавал обекта ежедневно и контролирал работата е бил човекът, който плаща и е искал работата по обекта да приключи по-бързо. Оспорил е, че предадената му сума не отговаря на размера на трудовите възнаграждения, както и че ищецът като технически ръководител да е бил натоварен от дружеството да извършва плащания на трудови възнаграждения. Оспорил е и истинността на ПКО № 7/14.09.2021г., с който ищецът е внесъл процесната сума в касата на дружеството, с твърдението че документът е съставен за нуждите на делото. Оспорил е и твърдението, че не е предал дадената му сума на останалите членове на бригадата му.

По делото от фактическа страна се установява следното:

Не е спорно между страните по делото, че през м.октомври-ноември 2017г. са работили в „Протектор БГ“ ЕООД на обект „Военен блок“ в гр.Д., като ищецът е бил технически ръководител, видно от Трудов договор от 29.09.2017г., а ответникът е бил строителен работник. От представения по делото Договор № Д-610/20.09.2017г., сключен между Община Д. като възложител и “Протектор БГ“ ЕООД като изпълнител е видно, че възложителят е възложил, а изпълнителят се е задължил да извърши проектиране, авторски надзор и изпълнение на СМР при изпълнение на проект на Община Д. „Въвеждане на енергоефективни мерки на жилищни сгради на

територията на гр.Д.“, съгласно договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма “Региони в растеж“ 2014-2019г. по обособена позиция № 3 –избор на изпълнител на обект: Многофамилна жилищна сграда „Военен блок“ гр.Д., ул.“Цветан Зангов“ № 13. От Протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво за същия обект от 02.11.2017г. също се установява, че ищецът е бил технически ръководител на обекта.

От представената по делото разписка (на л.4) се установява, че на едната страница е записано „Бригада А. Г. ,Вл. Т., Отчет на работа и извършване на плащане ,тех.ръководител Д. Х., начало 03.11.2017г. и подпис“, а на другата страница е записано: „А. Г.; 1.Монтаж на фасадно скеле -864 м2х1.00;2.Полагане на топлоизолация-833м2х25 ;3.Демонтаж водосточни тръби 48х2.96, като сумите са сбирувани $4165 + 864 + 96 = 5125$ лева платено на 10.11.2017г. с изписано име и подпис на А. Г. и изписано с друг почерк „19.11.2017г. Аванс за шпакловка-3000 лева получил А. Г.-подпис.“

Ищецът поддържа твърдения, че на два пъти на посочените в разписката дати на 10.11.2017г. и на 19.11.2017г.е предал на ответника Г. съответно сумите от 5125 лева и от 3000 лева или общо сумата от 8125 лева, която сума му е дадена от „Протектор БГ“ ЕООД за изплащане на трудовите възнаграждения на строителните работници от бригадата на ответника А. Г., Н. Ил., Г. Т. и Н. Щ.. Ищецът твърди също, че е бил натоварен от работодателя си да извършва плащания на работниците, но не представя писмени доказателства за получаване на посочената сума от дружеството-работодател „Протектор БГ“ ЕООД.

Свидетелят Ас. Недков Б. установява в показанията си, че през 2017г. са стартирали два проекта -,„Военния блок на ул. „Цветан Зангов“ и „Въча“. Сочи, че ищецът е бил технически ръководител на проект „Военен блок“, а свидетелят Б. е бил технически ръководител на проекта „Въча“.На ищеца е било възложено освен да следи изпълнението на ремонтните дейности и плащането на възнагражденията на работниците.Свидетелят твърди също, че през м.ноември 2017г. е присъствал на плащанията, извършени от Д. Х. на А. Г. за бригадата му през около седмица. Едната платена сума била над 5000 лева, а втората около 3000 лева, като лично свидетелят по молба на ищеца записал в тефтера му, че сумата от 3000 лева е платена и Г. саморъчно се подписал. Свидетелят твърди още, че Х. получавал парите за възнагражденията на работниците от „Протектор БГ“ ЕООД с ордер и ги разпределял. Доколкото му е известно бригадата на Г. имали проблеми с плащанията по ведомост, затова е запомнил сумите. Твърди, че плащането на двете суми е извършено до самия обект „Военен блок“ на паркинга на капака на колата на Г., като същият се подписал в тетрадката на Х. за получаването им. Свидетелят твърди още, че познава св.Здр. Ст., тъй като е калеко на съпругата му, но не му е известно същият да е възлагал дейности на бригадата на А. Г. в този период.Тези пари, на плащането на които е присъствал, не са свързани с възложена от Здр. Ст. работа на Г..Известно му е, че Х. е имал проблеми с отчитането на тези пари, тъй като е подписал касов ордер за получаването им и свидетелят твърди, че е виждал този ордер, когато заедно с Х. отишли в гр.Пл., за да подпише ордера и вземе парите на ръка, а после се е наложило той да ги връща на „Протектор БГ“ ЕООД.Бригадата на Г. е била от 4 човека и парите са били за трудовите им възнаграждения за м.ноември. 2017г.,тъй като са имали трудови договори с „Протектор БГ“ ЕООД.

Ответникът признава, че на посочените дати 10.11.2017г. и на 19.11.2017г. е получил от ищеца посочените суми съответно 5125 лева и 3000 лева, като не оспорва подписите си върху представената от ищеца разписка, но възразява, че тези суми не са за изплащане на трудовите

възнаграждения за бригадата му по трудовите договори с „Протектор БГ“ ЕООД, а представляват плащания за извършени и предстоящи СМР от бригадата му от посочените по-горе лица, въз основа на устен договор с лицето Здр. Ст. за извършени допълнителни СМР извън задълженията им по трудовите договори с „Протектор БГ“ и извън работното им време, в почивните дни, тъй като Здр. Ст., който посещавал обекта ежедневно и контролирал работата е бил човекът, който плаща и е искал работата по обекта да приключи по-бързо.

Тези твърдения на ответника не се установяват от показанията на разпитания в качеството на свидетел по делегация свидетел Здр. Ст., който сочи, че познава страните по делото от много отдавна, тъй като е имал строителна фирма, която е функционирала до 2012г. Свидетелят твърди, че не е участвал в СМР на „Военния блок“ на ул. „Цветан Зангов“ в края на 2017г. и по никакъв начин не е предавал парични суми на А. Г. на 10.11.2017г. и на 19.11.2017г. по никакъв повод. Не е присъствал и на среща, на която ищецът Д. Х. да е предал на ответника А. Г. парични суми и изобщо не знае за такива суми. Соци че през 2004г. е работил като подизпълнител на „Протектор БГ“ ЕООД, но от 2012г. е преустановил всякаква дейност.

От представеното по делото Експертно решение № 92666 от 29.09.2022г. на ТЕЛК към МБАЛ „Д-р Братан Шукеров“ АД гр. Смолян е видно, че на свидетеля Здр. М. Ст. е призната 100% инвалидност в водеща диагноза „слепота на двете очи“ с дата на инвалидност от 05.07.2017г., както и захарен диабет с множество усложнения. Това писмено доказателство не е оспорено от ответната страна, същото кореспондира с показанията на св. Здр. Ст., че от 2012г. е преустановил всякаква дейност, а от друга страна опровергава твърденията на ответника, че по устна договорка със свидетеля Здр. Ст. бригадата му е извършвала извън работно време работа „на частно“ на обекта „Военен блок“, за да бъде завършен по-бързо, както и че получаването на сумата от 8125 лева е било плащане от свидетеля Ст., който ежедневно е бил на обекта и е контролирал работата. Тези твърдения на ответника се опровергават от наличието на заболяването на свидетеля „слепота на двете очи“, за което му е призната инвалидност 100% от 05.07.2017г. с ЕР на ТЕЛК, поради което той едва ли би могъл да ръководи строителни работи и да възлага на бригадата на Г. изпълнението на допълнителни такива, извън работно време и да им заплаща.

В тази връзка не могат да бъдат кредитирани изцяло и показанията на свидетелите Н. Щ. и Н. Ил.. Същите сочат, че са работили в края на 2017г. като строителни работници на обект „Военен блок“ в гр. Д., в една бригада с А. Г. и че трудовите им договори били с „Протектор БГ“ ЕООД, като Д. Х. бил техник на обекта, които обстоятелства не са спорни между страните. Свидетелите Щ. и Ил. твърдят, че Здр. Ст. бил шеф и той им плащал. Свидетелят Ил. сочи, че не му е известно Д. Х. да е давал пари на А. Г.. Твърди, че е присъствал на плащането и че Здр. Ст. е дал тези 8 125 лева на А. Г. за извършената работа на блока, което се случило в едно заведение и А. се подписал на един лист формат А1. Твърди, че на даването на парите присъствал и Д. Х.. Соци още, че парите били дадени за вдигане на скеле, за лепене на топлоизолация и за шпакловка и че Здр. Ст. им е възложил работата и той им казвал какво да правят, тъй като искал по-рано да свършат обекта. Тези пари били дадени на два пъти през период от 20 дни единият път ввели 5000 лева, а вторият 3000 лева, които били за цялата бригада. Соци, че парите са получени за свършена работа. Трудовите им договори били на минимална заплата, но се договаряли на квадрат. Свидетелят Ил. сочи, че четиримата от бригадата получили по 1600 лева след като платили разходите за квартири, ток, вода. Тъй като имали да получават още за свършената работа занимавали Инспекцията по труда.

Свидетелят Н. Щ. също твърди, че Здр. Ст. им е бил шеф, уговорката на бригадата била с

него и той им казвал какво да правят и той им плащал. Знае, че Здр. Ст. е платил на Г. през ноември 2017г. 8125 лева, които са били за възнагражденията им за вдигане на скеле, лепене на изолация и шпакловка на „Военния блок“. Свидетелят Щ. сочи, че в понеделник в края на ноември 2017г. като отишли сутринта на работа Д. Хаджиев ги изгонил без обяснения. На обекта работили месец и половина-два. Подписали са договори, че са назначени на работа. Г. им казал, че всички са получили общо 8125 лева, но свидетелят Щ. не помни точно колко е получил той. Свидетелят сочи още, че всички от бригадата поотделно са си търсили възнагражденията и са пусkali жалби в прокуратурата и там са изследвали подписите им, като се установило, че подписите във ведомостите не са техни. Ведомостите най-вероятно са били държани от Х.. Въззивният съд счита, че не могат да бъдат кредитирани показанията на свидетелите Щ. и Ил., в частта им, подкрепяща тезата на ответника, в която твърдят, че Здр. Ст. им е бил шеф, той е възлагал какви точно строителни дейности да извършват и той им е плащал, като св.Ил. дори твърди, че е присъствал на плащането на парите в едно заведение. Изхождайки от неоспореното Експертно решение на ТЕЛК и основната диагноза на св.Ст. „слепота на двете очи“, за което му е призната инвалидност от 17.05.2017г. –т.е. 5 месеца преди започването на строителните дейности по проекта „Военен блок“не може да се приеме, че св.Здр. Ст. е бил в състояние да ръководи проекта и отделните СМР.

С Решение № 1875/15.05.2019г. по гр.д.№ 18256/2018г. на РС-Пл., потвърдено с Решение № 915/11.07.2019г. по В.гр.д.№ 1374/2019г. на ОС-Пл. „Протектор БГ“ ЕООД е осъдено да заплати на А. И. Г. трудово възнаграждение за м.октомври 2017г. в размер на 439 лева, лихва за забавено плащане за периода от 01.01.2018г. до 15.11.2018г. в размер на 41,36 лева и обезщетение за недопускане до работа в размер на 543,65леза за периода от 29.11.2017г. до 08.01.2018г., както и обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 439 лева ,ведно със законната лихва върху главниците, считано от 15.11.2018г. до окончателното плащане и направените по делото разноски.

С Решение № 26088/18.03.2021г. по гр.д.№ 7945/2020г. на РС-Пл. „Протектор БГ“ ЕООД е осъдено да заплати на Н. Щ. Щ. сумата от 460 лева за неспазен срок на предизвестие, както и разноски в размер на 100 лева и е отхвърлин като недоказан иска за неплатено трудово възнаграждение за м.октомври 2017г в размер на 342,17 лева и за мораторна лихва върху същото в размер на 87,61 лева от 01.01.2018г. до подаване на исковата молба и за сумата от 139,66 лева за недопускане до работа в периода от 01.01.2018г. до подаване на исковата молба. С Решение № 297/29.07.2021г. по В.гр.д.№ 1526/2021г. на ОС-Пл. първоинстанционното решение е потвърдено в осъдителната част и е отменено в отхвърлителната, като исковете са уважени изцяло.

С Решение № 261615/10.12.2020г. по гр.д.№ 3726/2020г. на РС-Пл. „Протектор БГ“ ЕООД е осъдено да заплати на Н. Гр. Ил. 460 лева неплатено трудово възнаграждение за м.октомври 2017г., 105,54 лева лихва за забавено плащане за периода от 01.12.2017г. до 05.03.2020г.,606,37 лева обезщетение за недопускане до работа за периода от 29.11.2017г. до 09.01.2018г., 460 лева обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудово правоотношение, 418,18 лева за неползване на платен годишен отпуск от 20 дни за 2017г., ведно със законната лихва върху главниците от общо 1526,37 лева, считано от подаване на исковата молба-05.03.2020г. до окончателното изплащане С Решение № 260427/23.03.2021г. по в.гр.д.№ 275/2021г. на ОС-Пл. е обезсилено първоинстанционното решение в частта за неплатеното трудово възнаграждение за разликата над 358,78 лева до 460 лева и в тази част е прекратено производството, а в останалата част решението е потвърдено.

С Решение № 2589/20.06.2019г. по гр.д.№ 20591/2018г. на РС-Пл., потвърдено с Решение

№ 1550/20.12.2029г. по в.гр.д.№ 1720/2019г. на ОС-Пл. е отхвърлен иска на „Протектор БГ“ ЕООД срещу А. И. Г. с правно основание чл.55,ал.1,предл.І от ЗЗД за осъждането му да върне получената при начална липса на основание сума в общ размер от 8125 лева, от които получена на 10.11.2017г. в размер на 5125 лева за изпълнение на СМР на обект „Военен блок“ в гр.Д. с технически ръководител Д. Х., както и получената на 19.11.2017г. сума от 3000 лева за извършване на СМР (шпакловка) на същия обект. С Определение № 451/21.05.2020г. по гр.д.124/2020г. на ВКС,IIIг.о. не е допуснато касационно обжалване на въззивното решение.

След влизане с сила на Решение № 2589/20.06.2019г. по гр.д.№ 20591/2018г. на РС-Пл. с нотариална покана от 30.07.2021г. „Протектор БГ“ ООД е поканило Д. Х. в 7-дневен срок от получаването на поканата да му заплати сумата от 8125 лева, за която е подписал РКО за получаването ѝ от „Протектор БГ“ ЕООД и която сума му е предоставена в качеството му на технически ръководител на обект „Военен блок“ в гр.Д. през 2017г. за изплащането на трудовите възнаграждения за м.октомври и ноември 2017г. на наетите от дружеството работници-Н. Ил., А. Г., Г. Т. и Н. Щ.. Посочено е още, че от страна на Х. е извършено плащане на сумата на А. Г., но в резултат на заведените от работниците дела срещу „Протектор БГ“ ЕООД дружеството е осъдено още веднъж да заплати предадените от него суми на Г. и останалите работници. След отхвърляне на иска на „Протектор БГ“ ЕООД срещу А. Г. сумите се оказали неоснователно платени от страна на дружеството и то е загубило от патримониума си сумата от 8125 лева. В поканата е посочено още, че ако сумата не бъде заплатена от Д. Х. в 7-дневен срок дружеството ще предяви правата си по съдебен ред и той ще бъде обременен и с разноси по делото. Поканата е получена от Х. на 02.08.2021г.

С ПКО № 7/14.09.2021г. Д. Х. е внесъл в касата на „Протектор БГ“ ЕООД във връзка с получената покана сумата от 8125 лева.

От заключението на вещото лице по приетата по делото ССЧЕ се установява, че от представените му счетоводни регистри на „Протектор БГ“ ЕООД е видно, че през м.ноември 2017г. на 09.11.2017г. с РКО № 987 и на 17.11.2017г. с РКО № 998 са отразени предоставени в брой суми от дружеството на Д. Х., съответно 9000 лева и 8000 лева с основание „за заплати“, за което са взети две счетоводни операции: Д-т с/ка 422 „Подочетни лица“/К-т с/ка 501 „Каса в левове“, като по сметка 422 „Подочетни лица“ са записани като кореспондиращ аналитичен признак „Д. Х.“. На 19.11.2017г. е отразено изплащане на възнаграждение на персонал на дружеството от Д. Х., за което е взета счетоводна операция: Д-т с/ка 421 „Персонал“/ К-т с/ка 422 „Подочетни лица“ за сумата от 17 000 лева и основание „заплати м.10.2017г. с аналитичен признак „Д. Х.“. На 14.09.2021г. с ПКО № 7 е отразена постъпила сума в касата на „Проектор БГ“ ЕООД от Д. Х., за което е взета счетоводна операция: Д-т с/ка 501 „Каса в левове“/ К-т с/ка 498 „Други дебитори“ за сума от 8125 лева и основание „Плащане сума по покана от 02.08.2021г. с кореспондиращ аналитичен признак „Д. Х.“. Вещото лице установява още, че за м.октомври 2017г. от дружеството са изплатени нетни трудови възнаграждения както следва: на А. Г.- в размер на 342,47 лева, на Н. ИИл.- в размер на 358,78 лева, на Н. Щ.-в размер на 342,47 лева и на Г. Т.-в размер на 342,47 лева.

Във връзка с оспорване от ответника на представената от ищеца разписка е допусната съдебно-почеркова експертиза, вещото лице по която дава заключение, че ръкописния текст на гърба на предоставената му за изследване тетрадка, (копие от която се намира на лист 4 от делото) е изписан от ищеца Д. Х..

От представеното по делото Постановление за спиране на наказателно производство от 18.10.2018г на РП-Д. е видно, че е образувано ДП 64/2018г. по описа на РУП Д. срещу неизвестен извършител относно положени подписи в разчетно-платежна ведомост за м. октомври 2017г. на „Протектор БГ“ ЕООД срещу имената на четиримата работници от бригадата на ответника, които сезирали Инспекцията по труда заради неплатено им трудово възнаграждение за м.октомври 2017г. , при което видели, че подписите във ведомостта не са техни и тогава сигнализирали РП-Д.,като от назначената по ДП експертиза е установено, че подписите са положени от неизвестно лице. След влизане в сила на решенията на работниците е изплатено трудово възнаграждение за м.октомври 2017г.,според ССЧЕ.

При така установеното от фактическа страна Въззивният съд счита, че обжалваното решение е неправилно, тъй като районният съд при изяснена фактическа обстановка е дал неправилна правна квалификация на иска по чл.55,ал.1,предл.І от ЗЗД, вместо по чл.59 от ЗЗД и неправилно е приел, че искът е основателен и доказан.

С оглед твърденията на ищеца въззивният съд счита, че в случая не е налице хипотезата на чл.55,ал.1,предл.І от ЗЗД, съгласно която който е получил нещо без основание е длъжен да го върне. Според разясненията в ППВС №1/1979г. в тази хипотеза при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго. Става въпрос за конкретни активни действия, които водят до пряко имуществено разместване между даващия и получаващия и липсата на основание за това. Настоящият случай не е такъв. Ищецът твърди, че е дал на ответника общо сумата от 8125 лева, представляваща трудови възнаграждения на строителните работници от бригадата на ответника Г. за м.октомври и ноември 2017г., която сума не представлява лични негови средства, а му е дадена в качеството му на технически ръководител на обекта, на който е възложено от работодателя „Протектор БГ“ ЕООД да извършва плащане на трудови възнаграждения на строителните работници. Ответникът признава, че е получил сумата като трудово възнаграждение за конкретно извършена работа- монтаж на скеле, полагане на топлоизолация и шпакловка, съгласно описаното в разписката за получаване на сумите. Следователно Х. не е дал процесната сума без основание и Г. не е получил същата без основание, а като трудово възнаграждение за конкретно извършена работа. С оглед на това не може да се приеме, че при даването на сумите ищецът Х. е обеднял, тъй като парите, по негови твърдения, са му били дадени от „Протектор БГ“ ЕООД и не са били негови, както и не може да се приеме, че Г. неоснователно се е обогатил, тъй като получените от него пари са разпределени на четиримата строителни работници от бригадата му и както се посочи са получени с основание-като възнаграждение за конкретно извършена работа, което се установява от показанията на св.Щ. и Ил..

Въззивният съд счита, че правната квалификация на предявения иск е по чл.59 от ЗЗД, тъй като за разлика от хипотезата на чл.55 от ЗЗД в хипотезата на чл.59 от ЗЗД имущественото разместване не се дължи на пряка предметна престация, а може да бъде твърде усложнено.

Вземането за неоснователно обогатяване по чл. 59 от ЗЗД е обусловено от установяването на следните предпоставки: 1/ имуществено разместване в патримониума на ищеца и ответника, в резултат на което ответникът се е обогатил за сметка на ищеца; 2/връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, която произтича от общи факти, породили обогатяването и обедняването; 3/ липса на правно основание за имущественото разместване; 4/. липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец.

С оглед твърдените от ищеца обстоятелства, на които се основава заявения облигационен иск, не би могло да се направи извод, че той разполагат с друг път за защита с цел възстановяване на имущественото равновесие в правната сфера на ищеца и в тази на ответника, до размера на обедняването на ищеца. Не може да се възприеме и поддържаната в жалбата теза за недопустимост на иска, поради липса на правен интерес. Неоснователно е и възражението, че се прави опит за пререшаване на влязлото в сила решение по гр.д.№ 20591/2018г. по описа на РС-Пл., с което е отхвърлен иска по чл.55,ал.1,предл.І от ЗЗД на „Протектор БГ“ ЕООД срещу А. Г. за сумата от 8125 лева. От мотивите на решението е видно, че съдът е приел за недоказано от представената разписка, че сумите по нея са предоставени от „Протектор БГ“ като авансово плащане за определени СМР, които според показанията на свидетелите са дадени като аванс, но работниците напуснали обекта без да довършат работата.

От приетата по делото и неоспорена от страните ССЧЕ се установява, че през м.ноември 2017г. на ищеца Д. Хаджиев с РКО № 987/09.11.2017г. и с РКО № 998/17.11.2017г. са предоставени от „Протектор БГ ЕООД суми в брой съответно 9000 лева и 8000 лева с основание „за заплати“.При изслушване в съдебно заседание от 12.04.2023г. вещото лице уточнява, че с отразените в заключението две счетоводни операции: Д-т с/ка 422 „Подочетни лица“/К-т с/ка 501 „Каса в левове“, която счетоводна операция отразява преминаването на суми от касата на дружеството към Д. Х. в качеството му на подотчетно лице, а с втората операция Д-т с/ка 421 „Персонал“/ К-т с/ка 422 „Подочетни лица“ за сумата от 17 000 лева е закрит разчета на подотчетното лице и сумите са равнени, като след равняването подотчетното лице не е имало задължение към дружеството за тези операции. От приложената по делото разписка и от признанията на ответника Г. се установява, че на 10.11.2017г. му е предадена от ищеца Х. сумата от 5125 лева и на 19.11.2017г. му е предадена сумата от 3000 лева. Получаването от ответника на общо сума от 8125 лева се установява и от показанията на свидетелите Ас. Б., Н. Щ. и Н. Ил.. Свидетелите Н. Щ. и Н. Ил. също признават, че получената от Г. сумата е разделена между четиримата работници от бригадата му и че всеки е получил по 1600 лева след като са заплатили разходите за наем и консумативи.Същите свидетели твърдят, че сумите са получени за конкретно извършена работа, описана в разписката, а именно за монтаж на скеле, за лепене на топлоизолация и за шпакловка, която им е заплатена на кв.м.. По делото ищецът Х. не установява защо предадената му от „Протектор БГ“ ЕООД за изплащане на заплати сума е дадена на ръка на ответника Г. за четиримата строителни работници от бригадата му, а не срещу подпис в платежната ведомост ,съгласно изискването на чл.270,ал.3 от КТ, както и не се установява кой е подправил подписите на четиримата работници във ведомостта за м.октомври 2017г., което е видно от представеното по делото Постановление за спиране на наказателно производство от 18.10.2018г. на РП-Д.. Ищецът не твърди и не установява да е дал на ответника лични парични средства. Не установява също с кой РКО му е дадена сумата от 8125 лева от „Протектор БГ“ ЕООД, за която по негови твърдения не е имал разходно-оправдателен документ за отчитането ѝ в счетоводството на дружеството, след като от горепосоченото дадените му с РКО № 987/09.11.2017г. и с РКО № 998/17.11.2017г. суми в общ размер от 17 000 лева са отчетени и сумите са равнени, след което той не е имал задължение към дружеството за тези суми. Не се установяват и твърденията му, че след водените съдебни дела от работниците от бригадата на Г. за неплатени трудови възнаграждения дружеството е обедняло с процесната сума, която е претендирана от него. От представените решения е видно, че работниците са претендирали възнаграждение само за м.октомври, което е общо в размер на 1386,19 лева и не съответства по

размер на претендираната от „Протектор БГ“ ЕООД сума от 8125 лева, която впоследствие ищецът претендира от ответника.

С нотариална покана от 30.07.2021г. след влизане в сила на решението гр.д.№ 20591/2018г. на РС-Пл. „Протектор БГ“ ООД е поканило Д. Х. в 7-дневен срок от получаването на поканата да му заплати сумата от 8125 лева, за която е подписал РКО за получаването ѝ от „Протектор БГ“ ЕООД и която сума му е предоставена за изплащането на трудовите възнаграждения за м.октомври и ноември 2017г. на наетите от дружеството работници-Н. Ил., А. Г., Г. Т. и Н. Щ., но след като дружеството е осъдено още веднъж да заплати предадените от него суми на Г. и останалите работници то е загубило от патримониума си сумата от 8125 лева и е обедняло с тази сума. За да избегне воденето на съдебни производства срещу него ищецът твърди, че с лични средства с ПКО № 7/14.09.2021г. е внесъл в касата на „Протектор БГ“ ЕООД във връзка с получената покана сумата от 8125 лева. От заключението на ССЧЕ е видно, че внесената сума е осчетоводена в дружеството, като необичайна за дейността му операция, с която е отразено единствено постъпила в дружеството сума. Ищецът не установява на какво конкретно основание е заплатил тази сума на дружеството, след като не установява документално как се е задължил с тази сума към дружеството, както и не представя твърдения РКО. Такъв не е представен като доказателство и във воденото от „Протектор БГ“ ЕООД срещу Г. гр.д.№ № 20591/2018г. на РС-Пл., по което липсата на такова доказателство е довело до отхвърляне на иска.

При така установеното въззивният съд счита, че предявеният иск от Д. Х. срещу А. Г. е неоснователен и недоказан. Не се установява към момента на плащането на сумата от 8125 лева от ищеца Х. на А. Г. да липсва основание за това плащане, което е за положен труд от бригадата на Г., каквито твърдения се поддържат и от двете страни. Към момента на плащането на тази сума не е налице обедняване на ищеца Х., тъй като по негови твърдения сумата му е предадена за заплати на работниците от работодателя „Протектор БГ“ ЕООД. Не е налице и неоснователно обогатяване на ответника Г. с цялата сума, тъй като е получена от него с основание -за положен труд, а освен това същата сума е разпределена между работниците от бригадата, така че ответникът не се е обогатил с нея. Плащането от ищеца на сумата от 8125 лева с лични средства на „Протектор БГ“ ЕООД с ПКО № 7/14.09.2021г. и по този начин обедняването му няма връзка с неоснователно обогатяване на ответника, каквото не се установява, тъй като от изрично записаното в разписката от ищеца плащането е за извършени конкретни СМР като цената е определена на кв.м., както се установява и от показанията на св. Ил..

Следователно от изложеното не се установява ответникът да се е обогатил за сметка на ищеца и да е налице връзка между обедняването на ищеца и обогатяване на ответника, както и да липсва правно основание за имущественото разместване.

С оглед на изложеното, като е уважил иск предявения иск районният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него ще следва да бъде отхвърлен предявения от ищеца иск с правно основание чл. 59 от ЗЗД като неоснователен и недоказан. Ще следва на основание чл.81 във вр. с чл.78, ал.1 от ГКП да бъде осъден въззиваемия да заплати жалбоподателя направените по делото разноси в общ размер от 2462,50 лева, от които за държавна такса за въззивно обжалване в размер на 162,50 лева и за адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции в размер на 2300 лева, от които 1100 лева за първоинстанционното производство и 1200 лева за въззивното производство или общо 2462,50 лева.

Мотивиран от горното Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение №313/28.07.2023г., постановено по гр.д.№ 45/2022г. по описа на Районен съд-Смолян и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. Х., с ЕГН *****, с адрес гр.Д., ул.“Л. Д.“ №33 срещу А. И. Г., с ЕГН *****, с адрес гр.Пл., ул.“П. Ст.“ № 095А иск с правно основание чл.59 от ЗЗД да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 8 125 лева с която неоснователно се е обогатил за сметка на ищеца, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска 20.01.2022г. до окончателното ѝ изплащане като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Д. К. Х., с ЕГН *****, с адрес гр.Д., ул.“Л. Д.“ №33 да заплати на А. И. Г., с ЕГН *****, с адрес гр.Пл., ул.“П. Ст.“ № 095А направените по делото разноси в размер общо на 2462,50 лева, от които за държавна такса за въззивно обжалване в размер на 162,50 лева и за адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции в размер на 2300 лева, от които 1100 лева за първоинстанционното производство и 1200 лева за въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____